

Til havet

Eg helsar deg storhav, min gamle kjenning,
kvar einaste flu, kvar b  e, kvar brenning.
Eg kjenner dykk att fr   so mang ein dag,
dei same skumande b  redrag.

Eg helsar deg stormdag, du drivande myrke,
med fart i ditt flog og uvikande styrke.
Eg fylgjer kvar bære på v  rdlause veg,
utan    vika eit einaste steg.

Riv opp det som rotnar i lognande bukter.
Drag omsynslaust burt alt som skjemmer og luktar.
  , treng deg inst inn i barmen min,
Og vekk det som dormar og s  v i mitt sinn.

Eg likar deg, storhav slik som eg ser deg.
Fram på di voggande b  ra du ber meg.
Vegen din alltid open eg fann.
Alltid du rette meg venleg di hand.

Om stundom du sveik, vert du evig det same,
skaper kring heile mitt livsrom ei rame.
Og ein gong til sist n  r eg ligg i mi grav,
d   kved meg eit kvad, du storfelde hav.

Tekst: Johan Bernt Ulla